

Thật tình cờ, rất tự nhiên, và cũng có thể là có duyên gặp gỡ, lần lượt những đứa em nhỏ, hiền, thật dễ thương đến với chúng tôi thật đầy triu mến và cảm thông qua cùng màu áo.

Đúng vậy, mình là anh em tất cả, gần như có cùng chung nỗi ưu tư của những người xa xứ.

Một thời gian dài sinh hoạt với nhau, từ những buổi cắm trại ở thật xa đến những công tác cộng đồng gần nhất, chúng tôi đã chia sẻ với nhau mọi nỗi niềm buồn vui. Bởi, chắc chắn rằng chúng tôi cùng đi trên con đường mà ở đó có những lời hứa và điều luật là những dấu hiệu dẫn đường rõ ràng và chính xác nhất.

Lúc quây quần bên nhau, đều chân bước... chúng tôi luôn nhớ rằng "*bốn bề anh em một nhà*". Những bất đồng nhỏ nhỏ đều được gạt ra ngoài trí nhớ để nhường chỗ cho những sẻ chia, tình thương yêu dành cho nhau mà đi cho hết con đường cùng theo đuổi, con đường phục vụ tha nhân và dắt dìu các em nhỏ một cách vô vị lợi.

Đường đi có lắm lúc nhộn vui, có nhiều khi vất vả, nhưng "*Vì phông đường đời bằng phẳng cả, anh hùng hào kiệt có hơn ai*". Chúng tôi, từ bé tới lớn, từ trẻ tới già đều một lòng với nhau, chia sẻ công việc và trách nhiệm tùy theo điều kiện và khả năng mà hoàn thành. Mọi người hay giúp nhau, anh giúp em, lớn đỡ bé, trẻ kính già. Vì thế điều luật thứ tám được chúng tôi nhắc cho nhau nghe thường xuyên và nhờ đó, khi vui thì lại vui hơn, khi buồn thì vẫn nở nụ cười để cố gắng.

Ôi có niềm vui nào hơn cái vui của những người mang hoa Bách Hợp trên ngực áo, cùng nhau gắng sức học hỏi, phục vụ cho xã hội, con người bằng niềm tin và lòng thành thật của mình.

Ngày mai, ngày mốt... Có thể khó có dịp để anh em ngồi đông đủ bên ánh lửa bập bùng giữa rừng khuya mà chia cho nhau những gì mình có. Có thể anh em sẽ mỗi đứa một nơi, khó mà gặp nhau hàng tuần, hàng tháng. Nhưng chúng tôi tin rằng chúng tôi sẽ thương nhớ nhau nhiều lắm. Chúng tôi sẽ nhớ hoài cánh hoa trên ngực áo phía trái tim.

(Hoang Nhat Tam)